

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Արտամաշ Ժամերն . . .

Արտամաշ Ժամերն անցան, վերջապես,
Ա՛խ, ինչպես պայծառ շողում է արև.
Սևաթույր ամպերն, հաղթված գորքի պես
Փախել, պահվել են սարերի ետև:
Եվ շուրջս կրկին ազատ, համարձակ,
Հարավի փարթամ բնության գրկում
Եռում է կյանքը: Ահա ներդաշնակ
Հյուսում է տաղեր ծառերի խորքում
Երգիչ-բլբուլը. նորան ձայնակից
Անթիվ թռչուններ, ասես, մրցելով,
Այս ու այն ծառից, թփերի տակից
Օդն են թնդացնում գողտրիկ երգերով.
Եվ վարդի թփեր, ծառ, ծաղիկ ու խոտ
Փոթորկից հետո կյանք առած նորից,
Ժպտում են ուրախ, սփռում անուշ հոտ.
Անուշ զովություն փչում է ծովից...
Եվ այդ ընդհանուր սթափանունքի մեջ,
Կարծես, լսում են մի ձայն հուսաստու.
«Ո՛րք ազգի երգիչ, վիշտը չէ՛ անվերջ.
«Զվարթ, լույս օրեր կըտեսնես և՛ դու»:

1896, Գորգուֆ